

DILLUNS AL SOL

08/11/2021

[WEB CGT-INFORMA](#)

L'estafa de les pensions

Fa molts anys que sentim que les pensions són “qüestió d'estat”. Cada cert temps, qualsevol mitjà de comunicació —o polític— orgullós de si mateix, manifesta una vegada i una altra la seua “profunda preocupació pel futur de les pensions”.

Grans preocupacions que han afavorit, atiant el temor i la inseguretat de la majoria de la població, el lucre d'asseguradores, bancs i altres entitats econòmiques, totes elles gestores de plans privats de pensions. És a dir, afavorint la privatització i el negoci dels fons destinats a gestionar una vellesa digna per als que han treballat tota la seua vida.

I mentre s'insisteix que perilla el futur de les pensions, s'ignoren les veus que posen de manifest la vulnerabilitat d'aquests plans privats. Plans que sempre resulten insuficients i que, a més, estan a l'atzar dels rendiments d'inversions especulatives que hui són enormes i demà, just quan pensaves jubilar-te, cauen fins a la ruïna.

Tampoc es conta que els poders públics estan meditant la possibilitat que la teua pensió privada no siga un complement, com tu projectes, sinó una part dels ingressos calculats de la teua pensió; és a dir, que si la Seguretat Social calcula que les teues cotitzacions et donen dret a un sou de 100 i tu tens un pla de pensions que et produeix 40, no en rebràs 140, sinó 40 del pla de pensions i 60 de la Seguretat Social. Un negoci redó. Per als de sempre, evidentment.

Tothom està molt preocupat per la falta de sostenibilitat del sistema públic de pensions, però alhora contribueix al seu desmantellament d'una manera lenta i inexorable.

Hem passat d'un sistema de cotització finalista —en què els diners que cada persona treballadora aportava a la Seguretat Social amb la finalitat de pagar les pensions, ben indicat en les nostres nòmines, es dirigia a les pensions— a un sistema generalista, en què els diners que es cotitzen sí que tenen la seua pròpia consignació, —i bé que s'encarreguen que tothom en sàpia el volum— però al qual es pot recórrer, no sols per a pagar les pensions, sinó per a qualsevol altra necessitat urgent que en un moment donat puga sorgir. I, com no podria ser d'una altra manera, en sorgeixen: reals o fictícies, les mossegades al fons són cada vegada majors.

D'aquesta manera, tenim la falsa sensació que hi ha uns diners destinats a les pensions que cada vegada es redueixen més i que aquestes són insostenibles, quan la veritat és que es redueix perquè els estem destinant a altres finalitats. I sí, són finalitats socials, però són necessitats que haurien de ser cobertes amb fons generals dels pressupostos, que per a això paguem impostos, a més de cotitzar a la Seguretat Social.

Fons generals destinats a pagar educació, sanitat, però també infraestructures, “seguretat”, despeses militars, despeses protocol·làries... i fins i tot assignacions a persones que han ostentat llocs d'alta responsabilitat i que mantenem els emoluments fins a la seua mort sense que ningú qüestione la seua sostenibilitat... Per què ningú sembla interessat a debatre i consensuar com es distribueixen els nostres impostos generals? Per què s'acudeix al fons de les nostres pensions per a cobrir despeses que haurien de ser pagades amb aquests impostos?

DILLUNS AL SOL

08/11/2021
[WEB CGT-INFORMA](#)

Però no sols estan preocupats, sinó que sembla que han trobat la solució màgica: els grans assessors econòmics, —almenys els que ixen constantment en els mitjans de comunicació i curiosament formen part o col·laboren amb hòldings bancaris en la seua majoria— consideren imprescindible retardar l'edat de jubilació.

Tot i que, en allargar l'edat, impedim que aquests llocs de treball siguen ocupats per persones joves. No incrementem les aportacions, tan sols canviem el col·lectiu que ho ha de fer —persones majors, amb llocs estables i amb els millors salaris— i que amb aquesta mesura pagaran més anys al fons de pensions, i en restaran molts menys diners fins al final dels seus dies. Alguns, fins i tot, aniran morint abans, i no faran cap despesa perquè no arribaran a cobrar la jubilació.

A canvi, s'incrementa l'atur de les persones més joves, que haurien d'estar ja completament inserides en el mercat laboral, però que, amb aquestes mesures, encadenen temporades de desocupació amb contractes cada vegada més precaris i amb pitjors condicions laborals; que cotitzen poc o molt poc a la Seguretat Social, i comprometen així les seues possibilitats de poder cobrar una pensió en el futur. Per què no s'afavoreix que siguen aquestes persones les que suporten el pes de les pensions en aquest moment?

El dret a percebre uns ingressos que ens permeten tindre una vida digna quan deixem de treballar és un dret guanyat amb dures lluites pels qui ens van precedir; un dret sostingut i ideat amb el principi de solidaritat, pel qual els qui treballen hui sostenen els qui ho van fer abans, i seran sostingudes pels qui s'incorporen després. Mentre hi haja persones produint, podrà mantindre's un sistema de pensions solidari, i hi ha veus expertes que ho avalen, encara que tinguen molt menys eco en els mitjans de comunicació, com Vicenç Navarro, Juan Torres o Miren Etxezarreta entre altres.

Ens intenten convèncer que el nostre futur està en els plans de pensions privats. Fins i tot el ministre de Seguretat Social d'un suposat govern progressista manifesta la seua preocupació per les poques persones que en tenen i proposa que l'estat aporte diners públics i cree fons —gestionats per entitats privades, és clar— per a fomentar que ens els fem.

Que no ens estafen: només amb la defensa de les nostres pensions, dels nostres drets laborals, i d'un bon ús dels nostres impostos tindrem un futur per a totes, i no sols per als grans capitals que aguaiten per a continuar rendibilitzant el nostre treball i enriquint-se amb ell.

<http://www.pensamientocritico.org/tornav0312.pdf>

CGT-PV UV Podeu enviar qualsevol opinió o consulta a cgt@uv.es

El timo de las pensiones

Llevamos muchos años escuchando que las pensiones son “cuestión de Estado”. Cada cierto tiempo, cualquier medio de comunicación —o político— que se precie manifiesta una y otra vez su “honda preocupación por el futuro de las pensiones”.

Grandes preocupaciones que han favorecido, azuzando el temor y la inseguridad de la mayoría de la población, el lucro de aseguradoras, bancos y demás entidades económicas, todas ellas gestoras de planes privados de pensiones. Es decir, favoreciendo la privatización y el negocio de los fondos destinados a gestionar una vejez digna para quienes han trabajado toda su vida.

Y mientras se insiste en que pelagra el futuro de las pensiones, se ignoran las voces que ponen de manifiesto la vulnerabilidad de estos planes privados. Planes que siempre resultan insuficientes y que, además, están al albur de los rendimientos de inversiones especulativas que hoy son enormes y mañana, justo cuando te ibas a jubilar, caen hasta la ruina.

Tampoco se cuenta que los poderes públicos están barajando que tu pensión privada no sea un complemento, como tú proyectas, sino una parte de los ingresos calculados de tu pensión; es decir, que si la Seguridad Social calcula que tus cotizaciones te dan derecho a un sueldo de 100 y tú tienes un plan de pensiones que te produce 40, no recibirás 140, sino 40 del plan de pensiones y 60 de la Seguridad Social. Un negocio redondo. Para los de siempre, claro.

Todo el mundo está muy preocupado por la falta de sostenibilidad del sistema público de pensiones, pero al mismo tiempo contribuye a su desmantelamiento de una manera lenta e inexorable.

Hemos pasado de un sistema de cotización finalista —donde el dinero que cada persona trabajadora aportaba a la Seguridad Social con la finalidad de pagar las pensiones, bien señalado en nuestras nóminas, se dirigía a las pensiones— a un sistema generalista, en el que el dinero que se cotiza sí tiene su propia consignación, —y bien que se encargan de que todo el mundo sepa su volumen— pero al que se puede recurrir, no solo para pagar las pensiones, sino para cualquier otra necesidad urgente que en un momento dado pueda surgir. Y, como no podría ser de otra manera, surgen. Reales o ficticias, las mordidas al fondo son cada vez mayores.

De este modo, tenemos la falsa sensación de que hay un dinero destinado a las pensiones que cada vez se reduce más y que éstas son insostenibles, cuando lo cierto es que se reduce porque lo estamos destinando a otros fines. Y sí, son fines sociales, pero son necesidades que deberían ser cubiertas con fondos generales de los presupuestos, que para eso pagamos impuestos, además de cotizar a la Seguridad Social.

Fondos generales destinados a pagar educación, sanidad, pero también infraestructuras, “seguridad”, gastos militares, gastos protocolarios... e incluso asignaciones a personas que han ostentado puestos de alta responsabilidad y que mantiene los emolumentos hasta su muerte sin que nadie cuestione su sostenibilidad... ¿Por qué nadie parece interesado en debatir y consensuar como se distribuyen nuestros impuestos generales? ¿Por qué se acude al fondo de nuestras pensiones para cubrir gastos que deberían ser pagados con ellos?

DILLUNS AL SOL

08/11/2021
[WEB CGT-INFORMA](#)

Pero no solo están preocupados, sino que parece que han llegado a la solución mágica: los grandes asesores económicos, —al menos los que salen constantemente en los medios de comunicación y curiosamente forman parte o colaboran con holdings bancarios en su mayoría— consideran imprescindible retrasar la edad de jubilación.

Claro que, al alargar la edad, impedimos que esos puestos de trabajo sean ocupados por personas jóvenes. No incrementamos las aportaciones, tan solo cambiamos el colectivo que lo ha de hacer —personas mayores, con puestos estables y con los mejores salarios— y que con esta medida pagarán más años al fondo de pensiones, y detraerán mucho menos dinero hasta el final de sus días. Algunos, incluso, irán muriendo antes, y no harán gasto alguno pues no llegarán a cobrarla.

A cambio, se incrementa el paro de las personas más jóvenes, que deberían estar ya completamente insertadas en el mercado laboral, pero que, con estas medidas encadenan temporadas de paro con contratos cada vez más precarios y con peores condiciones laborales; que cotizan poco o muy poco a la Seguridad Social, comprometiendo sus posibilidades de poder cobrar una pensión en el futuro. ¿Por qué no se favorece que sean estas personas quienes soporten el peso de las pensiones en este momento?

El derecho a percibir unos ingresos que nos permitan tener una vida digna cuando dejamos de trabajar es un derecho ganado con duras luchas por quienes nos precedieron; un derecho sostenido e ideado con el principio de solidaridad, por el que quienes trabajan hoy sostienen a quienes lo hicieron antes, y serán sostenidas por quienes se incorporen después. Mientras haya personas produciendo podrá mantenerse un sistema de pensiones solidario, y hay voces expertas que lo avalan, aunque tengan mucho menos eco en los medios de comunicación, como [Vicenç Navarro](#), [JuanTorres](#) o Miren Etxezarreta entre otras.

Nos intentan convencer de que nuestro futuro está en los planes de pensiones privados. Incluso el Ministro de Seguridad Social de un supuesto gobierno progresista manifiesta su preocupación por las pocas personas que lo tiene y propone que el propio estado aporte dinero público y cree fondos —gestionados por entidades privadas, claro— para fomentar que nos los hagamos.

Que no nos timen: solo con la defensa de nuestras pensiones, de nuestros derechos laborales, y de un buen uso de nuestros impuestos tendremos un futuro para todas, y no solo para los grandes capitales que acechan para seguir rentabilizando y enriqueciéndose con nuestro trabajo.

<http://www.pensamientocritico.org/tornav0312.pdf>

CGT-PV UV Podeu enviar qualsevol opinió o consulta a cgt@uv.es

